

Сергій Синиця: «Захищати країну – мій обов'язок як чоловіка і громадянина»



Раніше Сергія Синицю знали як кваліфікованого слюсаря – працівника Покровського кар'єру Покровського гірничо-збагачувального комбінату, активного члена ПМГУ. Тепер все більше – як захисника України, сміливого воїна, який не лише пішов добровольцем на фронт на початку повномасштабної війни, але й повернувся до лав ЗСУ після поранення і реабілітації, тому що рішуче налаштований боротися з ворогом до Перемоги. От що Сергій Григорович розповів про себе і свою військову справу нашій колезі, головному редактору газети «За марганець» Наталії Чепець:

– Я пропрацював у Покровському кар'єрі 17 років. Все подобалося – робота з її непростими, але до дрібниць знайомими завданнями, люди навколо, громадське і профспілкове життя колективу. Але коли ворог пішов навалю на нашу країну, вибір переді мною не стояв. 26 лютого я був у черзі

у військкоматі. І не тільки я, багато хто з колег також.

Родина, звісно, відпускати не хотіла. Дружина Наталія, вона в мене теж на ГЗК працює, просила не йти. А син Дмитро, йому 33, сказав, що хоче піти разом зі мною. Та мені вдалося його відмовити – адже він тато трьох дітей, які потребують турботи. Тепер мої близькі – моя тилова підтримка.

Вона на війні кожному потрібна, щоб не опускати руки, продовжувати сумлінно виконувати поставлені завдання. У мене це – постачати на фронт техніку, підсилюючи бойові позиції українського війська, та забирати з поля бою підбиті машини, доправляючи їх на ремонтні майданчики. Я кермую великим тралом, який здатен перевозити декілька одиниць техніки одночасно. Також нам допомагає тягач – він бере на себе найбільш небезпечну роботу, а потім передає нам вцілілий арсенал.

З цією місією за понад 2,5 роки війни я об'їхав сотні кілометрів, побував у багатьох гарячих точках. Спочатку – на Запорізькому напрямку. Потім – на Херсонщині. Вона лишила по собі гнітюче враження. Важко і моторошно було бачити розруху навколо – покинуті і розтрощені домівки, понівечена техніка, багато полеглих воїнів. Ми своїх швидко забирали, а от ворог не поспішав. Картина, самі розумієте... жахлива.

Та, не повірите, навіть в таких умовах траплялись забавні ситуації. Хоча, то я вже зараз з посмішкою можу про це розповідати, тоді ж не до

сміху було. Я ледь не зірвав наступ українських військ! Наш підрозділ перебував у селі Дудчани. Я вночі виконував завдання на своєму тралі, перевозив танк. Навколо туман, нічого не видно. Тож трал мій несподівано пірнув у воронку. Танк боком став – і ні туди, ні сюди. Навколо ЗСУ проводять спецоперацію – активний рух техніки нашої, а я потрапив у таку халепу, ще й дорогу частково перекрив. Але нічного, все вирішилось оперативно.

На Донеччині, у Бахмуті, ми багато своїх втратили... На той час місто ще перебувало під контролем України, я у складі мобільної групи дрони збивав. Трохи служив на Харківщині, а зараз – на Сумщині, під Курською областю рф. Кордон зовсім поруч, та перетинати його заборонено, бо автоматично стаєш прямою ціллю для окупантів.

У серпні 2024 року ми як раз підвезли танки і почали їх розвантажувати, аж раптом – приліт і вибух. Трьох нас тоді накрило. Я отримав контузію, численні осколкові поранення, два уламки – біля серця, лікарі сказали, що їх чіпати не можна.

Після поранення мене відправили на лікування, потім на реабілітацію – вдома, поряд з дружиною. Та сьогодні я вже знов на бойовій позиції, повернувся на службу. Інших варіантів для себе не бачу до закінчення війни. Часом важко тут, звісно. Але я жодного дня не жалкував про рішення стати на захист країни. Це мій обов'язок як чоловіка і громадянина.